

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. Jana Christiana Szucha 12 a

00-918 Warszawa

Skarżący: Bogdan Goczyński

ul. Majowa 9, Rusiec

05-830 Nadarzyn

reprezentowany przez:

radcę prawnego Marka Zarządzkiego

wpisanego na listę

Okręgowej Izby Radców Prawnych

w Warszawie

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając w imieniu i na rzecz skarżącego, w oparciu o załączone pełnomocnictwo, na podstawie art. 79 Konstytucji:

- Składam skargę konstytucyjną na art. 58 §1 i art. 58 §1a ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. - Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Zaskarżonemu przepisowi zarzucam niezgodność z art. 48 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 18 Konstytucji.

- składam skargę konstytucyjną na art. 61² §1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. - Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Zaskarżonemu przepisowi zarzucam niezgodność z art. 18 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 2 Konstytucji.
- Składam skargę konstytucyjną na art. 45 §1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Ustawa -Prawo o ustroju sądów powszechnych. Zaskarżonemu przepisowi zarzucam niezgodność z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 2 Konstytucji.

Naruszenie praw konstytucyjnych skarżącego nastąpiło w związku z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, IV Wydział Cywilny z dnia 21 października 2010 r. , doręczonym skarżącemu w dniu 6 grudnia 2010 r. , jako orzeczeniem wydanym w II instancji.

W związku z powyższym wnoszę o:

1. Orzeczenie, że zaskarżony przepis, art. 58 §1 i art. 58 §1a Kodeks rodzinny i opiekuńczy jest niezgodny z art. 48 ust 1 Konstytucji w związku z art. 18 Konstytucji w zakresie, w jakim nie realizuje konstytucyjnego prawa do wychowania dzieci.
2. Orzeczenie, że zaskarżony przepis 61² §1 Kodeks rodzinny i opiekuńczy jest niezgodny z art. 18 Konstytucji w zakresie, w jakim narusza prawo do posiadania rodziny poprzez faworyzowanie rozwodów oraz naruszenie art. 18 Konstytucji poprzez brak ochrony i opieki nad małżeństwem oraz rodziną. Wnoszę także o orzeczenie, że zaskarżony przepis jest niezgodny z art. 2 Konstytucji w zakresie w jakim sankcjonuje łamanie przyrzeczeń objętych ochroną prawną.
3. Orzeczenie, że zaskarżony przepis art. 45 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych jest niezgodny z art. 45 Konstytucji w zakresie, w jakim narusza prawo do sądu rozumiane jako prawo do sprawiedliwego, jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

4. Uchylenie wyroków Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 września 2008 r. sygn. Akt Ivc 2888/05 i Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 października 2010r. sygn. Akt: VIACa 328/10. jako wydanych na podstawie przepisów prawa niezgodnych z Konstytucją.
5. Orzeczenie zwrotu kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym na rzecz skarżącego zgodnie z art. 23 Ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

UZASADNIENIE

I. Stan faktyczny:

W sprawie leżącej u podstaw Skargi Konstytucyjnej doszło do pozbawienia skarżącego prawa do posiadania rodziny w wyniku przepisów prawa faworyzujących wychowywanie dzieci przez samotnych rodziców, preferujących rozwody i naruszających prawo do sprawiedliwego procesu sądowego.

Żona skarżącego – Katarzyna Gaworek-Goczyńska – wniosła pozew o rozwód w dniu 31 sierpnia 2005r. W pozwie domagała się rozwiązania jej związku małżeńskiego zawartego ze skarżącym Bogdanem Goczyńskim przez rozwód z wyłącznej winy pozwanego, powierzenia wykonywania władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi stron, matce z równoczesnym ograniczeniem władzy rodzicielskiej skarżącemu, zobowiązania skarżącego do ponoszenia kosztów utrzymania i wychowywania małoletnich dzieci oraz alimentów dla siebie. W chwili wniesienia pozwu o rozwód dzieci miały ukończone 6 lat.

Sąd Okręgowy w Warszawie rozwiązał przez rozwód związek małżeński zawarty 8 lipca 1997 r., pomiędzy skarżącym a jego żoną z winy obu stron, powierzył obojgu rodzicom władze rodzicielską nad małoletnimi dziećmi stron, przy czym ustalił, że

miejszem zamieszkania dzieci będzie każdorazowe miejsce zamieszkania matki Katarzyny Anny Gaworek-Goczyńskiej. Ponadto Sąd Okręgowy zakazał skarżącemu zabierania małoletnich córek Anny Marii Goczyńskiej oraz Aleksandry Barbary Goczyńskiej za granicę – poza obszar Unii Europejskiej bez zezwolenia właściwego sądu opiekuńczego. Sąd Okręgowy uznał, że pomiędzy żoną skarżącego a skarżącym doszło do zupełnego rozkładu pożycia, a intensywność i długotrwałość tego rozkładu pozwoliły na przyjęcie, że ma ono charakter trwały. Sąd również wskazał, że małżeństwo stron funkcjonowało poprawnie tylko wtedy, kiedy strony nie mieszkały ze sobą. Zdaniem Sądu I instancji, chociaż rozstanie rodziców było dla dzieci skarżącego niekorzystne i nastąpiło z istotnym uszczerbkiem dla sytuacji małoletnich dzieci stron, zwłaszcza w zakresie możliwości i kontaktów ze skarżącym, sąd stwierdził że orzeczenie rozwodu nie jest sprzeczne z ich dobrem.

Od chwili wniesienia pozwu o rozwód matka dzieci uniemożliwiła skarżącemu jakikolwiek kontakt z córkami. Miało to miejsce przy pełnym wsparciu sądów Okręgowego w Warszawie i Rejonowego w Tarnowskich Górach poprzez wydawanie postanowień w złej wierze, odwołujących możliwość kontaktu skarżącego z córkami a także niewykonalnych. W efekcie, mimo usilnych zabiegów skarżącego, jego więź z córkami została zerwana.

W czasie postępowania sądowego w Sądzie Okręgowym miało miejsce siedem rozpraw z trzema różnymi przewodniczącymi składu i każdorazowo innymi składami ławników. Ponadto był wydany szereg postanowień na posiedzeniach niejawnych przez sędziów, prowadzących całości sprawy.

Skarżący przedstawił chronologicznie listę składu sądów w sprawie rozwodowej przed Sądem Okręgowym w Warszawie sygn. akt IVc 2888/05:

08.03.2006; rozprawa w sprawie kontaktów z dziećmi

Przewodniczący: SSR (del.) Dorota Kącka,

Ławnicy Włodzimierz Klemer, Teresa Łukaszewicz,

Protokolant Anna Drożdż.

17/03/2006; rozprawa rozwodowa

Przewodnicząca SSR (del.) Dorota Kącka

Ławnicy Włodzimierz Klemer, Zofia Mysiak Karpińska
Protokolant: Damian Strzemień

20.06.2007; rozprawa rozwodowa
Przewodnicząca: SSO Krystyna Gromek
Ławnicy Barbara Zielenkiewicz, Teresa Marszałek,
Protokolant: Wiktoria Cieślukowska

14.11.2007; rozprawa rozwodowa
Przewodnicząca: SSO Krystyna Gromek
Ławnicy: Bogusław Kuczmański, Zofia Karpińska-Mysiak
Protokolant: Małgorzata Machuła.

19.12.2007; rozprawa rozwodowa,
Przewodnicząca SSO Dorota Kącka
Ławnicy: Barbara Zielenkiewicz, Jan Mizgalski
Protokolant: Referent stażysta Anna Pająk.
Rozprawa została przerwana ze względu na wniosek o wyłączenie sędzi Kąckiej.

19.05.2008; rozprawa rozwodowa
Przewodniczący: SSR (del.) Grzegorz Tyliński
Ławnicy: Maria Pokój, Jolanta Trącewska
Protokolant: Inga Cetens.

15.09.2008; rozprawa rozwodowa
Przewodniczący: SSR (del.) Grzegorz Tyliński
Ławnicy: Danuta Jankowska, Włodzimierz Klemer
Protokolant: Anna Handziuk

II. Zagadnienie konstytucyjne:

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji, każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa

zostały naruszone. ma prawo na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

1. Podmioty uprawnione do wniesienia skargi konstytucyjnej:

W świetle art. 79 ust. 1 Konstytucji, skargę konstytucyjną ma prawo wnieść każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone. Według istniejącego poglądu doktryny i orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (postanowienie TK z dnia 20 grudnia 2007 r., SK 67/05) termin „każdy” należy interpretować możliwie szeroko, ponieważ skarga przysługuje podmiotom praw i wolności konstytucyjnie gwarantowanych. Dla dopuszczalności skargi istotne znaczenie mają zatem rozpatrywane łącznie: charakter naruszonego przepisu Konstytucji oraz charakter prawny skarżącego, niezależnie od charakteru powoływanych w skardze praw lub wolności. W przedmiotowej sprawie skarżący Bogdan Goczyński spełnia przesłankę, która daje mu prawo do wniesienia skargi konstytucyjnej jako osobie fizycznej.

Dodać należy że skarżący wyczerpał wszystkie możliwości odwoławcze, także w zakresie obrony swoich konstytucyjnych praw i wolności. W szczególności, w dniu 21 października 2010 r. w uzupełnieniu do apelacji zakwestionował on konstytucyjność art. 61 w zakresie będącym przedmiotem niniejszej skargi oraz konstytucyjność rozwiązania umożliwiającego praktycznie dowolną zmianę składu sądu podczas procesu. Kwestia ta, unormowana art. 45 Ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, jest przedmiotem niniejszej skargi.

2. Przedmiot skargi konstytucyjnej:

Przedmiotem skargi konstytucyjnej może być jedynie ustawa (wszelkie akty prawne o mocy ustawy, łącznie z pochodzącymi z okresu przed konstytucyjnego) lub inny akt normatywny na podstawie którego sąd lub inny organ administracji publicznie orzekł

ostatecznie o prawach lub wolnościach albo o obowiązkach skarżącego tj. „akty władcze usytuowane w sferze stanowienia prawa”. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (tak: m.in. Wyrok TK z dnia 12 lipca 2001 r., SK 1/01) przyjęto tzw. materialną koncepcję aktu normatywnego, która polega na tym, iż za akt normatywny uznaje się każdą regulację, która zawiera w swej treści normy prawne, czyli abstrakcyjne reguły postępowania skierowane do generalnie określonego adresata, przy czym rozstrzygające znaczenie ma treść a nie forma aktu. Trybunał bada wyłącznie akty prawa miejscowego, na podstawie których zostały wydane konkretne rozstrzygnięcia, a odmawia nadania biegu normom prawnym kierowanym wyłącznie na określone orzeczenie sadu lub organu administracji.

Przedmiotowa skarga konstytucyjna dotyczy następujących aktów prawnych:

- Przepisów ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy art. 58 §1a jako niezgodnych z art. 48 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w zw. z art. 18 Konstytucji RP,
- Ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy art. 61² §1 jako niezgodnej z art. 18 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz
- Przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. art. 45 §1 i §2, Ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych jest niezgodnych z art. 45 Konstytucji w zakresie, w jakim naruszają one prawo do sądu, rozumiane jako prawo do sprawiedliwego, jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Powyższa analiza przedmiotu skargi konstytucyjnej spełnia zatem przesłanki dopuszczające wniesienie skargi do Trybunału Konstytucyjnego, ponieważ przedmiotem skargi jest ustawa na podstawie których sąd publicznie orzekł ostatecznie o wolnościach, prawach i obowiązkach skarżącego Bogdana Goczyńskiego.

3. Naruszenie wolności i praw konstytucyjnych.

Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 6 października 1998 r. (SK 56/98)

wskazał, iż „o naruszeniu praw lub wolności konstytucyjnych danego podmiotu można mówić wówczas, gdy organ władzy publicznej poprzez wydanie konkretnego orzeczenia w sposób nieusprawiedliwiony wkroczył w sferę przysługujących temu podmiotowi praw lub wolności konstytucyjnych, albo prawom tym lub wolnościom odmówił ochrony lub też ich urzeczywistnienia”. Jak wskazuje Trybunał Konstytucyjny z dnia 24 lipca 2006 r. (SK 10/01): „wzorcem konstytucyjnym może być przepis, będący podstawą tych wolności lub praw, które były przedmiotem ostatecznego rozstrzygnięcia, wydanego w sprawie skarżącego przez sąd lub organ administracji publicznej”. Z kolei, zgodnie z wyrokiem TK z dnia 24 lipca 2006 r. (SK 58/03) skarga konstytucyjna służy eliminacji z systemu prawa przepisów niezgodnych z Konstytucją, nie zaś poprawie błędów organów stosujących prawo, powstałych r. w wyniku niewłaściwej interpretacji przepisów albo niewłaściwego postępowania dowodowego w danej sprawie, chodzi o takie przepisy, których dalsze stosowanie narusza określone prawo lub wolność konstytucyjnie chronioną. Ponadto Trybunał Konstytucyjny w w/w wyroku wskazuje, iż celem instytucji skargi konstytucyjnej jest by określone prawo, czy wolność skarżącego nie mogła być dłużej naruszana w majestacie obowiązującego prawa. Utrzymanie w mocy kwestionowanego unormowania spowoduje dalsze naruszanie konstytucyjnych praw podmiotowych.

Zarzuty niekonstytucyjności w stosunku do art. 58§1 i art. 58§1a kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Skarżący w skardze konstytucyjnej podniósł niekonstytucyjność przepisów art. 58 §1 i §1a Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, jako niezgodnych z art. 48 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 18 Konstytucji w zakresie, w jakim nie realizuje on konstytucyjnego prawa do wychowania dzieci.

Zgodnie z artykułem 7 Konstytucji, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Z kolei artykuł 8 stanowi, że Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej. Znaczy to, że organy władzy państwowej mają obowiązek realizować politykę społeczną, w tym tworzyć i stosować prawo, zgodnie z porządkiem konstytucyjnym. Artykuł 18 Konstytucji stanowi, że małżeństwo i rodzicielstwo znajdują się pod ochroną i opieką państwa. Artykuł 48 Konstytucji mówi o prawie rodziców do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem. Należy to rozumieć, że prawo do

wychowania dzieci jest prawem naturalnym, tak że ustrojodawca nie widział potrzeby poświęcania mu szczególnej uwagi, ograniczając się do kwestii wychowania zgodnie z własnym systemem wartości.

Tymczasem przepisy tworzone są w sposób zaprzeczający ustaleniom ustawy zasadniczej. W szczególności art. 58 §1 i §1a k.r.o. zakłada w przypadku rozwodu, jako rzecz naturalną, ograniczenie władzy rodzicielskiej jednemu z rodziców a kwestię opieki wspólnej art. 58 §1a k.r.o. traktuje jako przypadek szczególny, wymagający porozumienia stron i zgody sądu. Jednak to właśnie ograniczenie władzy rodzicielskiej powinno wymagać szczególnych, wyraźnie określonych okoliczności a opieka wspólna powinna stanowić normę. Prawo powinno obligować rodziców do wspólnej opieki nad własnym potomstwem a władza państwowa winna ingerować dopiero w wypadku rażącego zaniedbania takiego obowiązku i zagrożenia dobra dziecka. Obecne przepisy prawa a jeszcze bardziej praktyka jego stosowania, stoją w sprzeczności z wymienionymi normami konstytucji. Artykuł 7 Konstytucji narzucił ustawodawcy obowiązek formułowania prawa w taki sposób aby realizowało ono założenia Konstytucji i korygowało ewentualne problemy z jego stosowaniem. Ustawodawca ten obowiązek zaniedbał.

Zarzuty niekonstytucyjności w stosunku do art. 61²§1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Skarżący podniósł niezgodność art. 61² §1 k.r.o. z artykułem 18 Konstytucji oraz z artykułem 2 Konstytucji w zakresie w jakim narusza on prawo do posiadania rodziny poprzez faworyzowanie rozwodów oraz brak ochrony i opieki nad małżeństwem i rodzicielstwem.

Artykuł 2 Konstytucji stanowi że „Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.” Jednym z atrybutów państwa prawa i podstawą funkcjonowania społeczeństwa, jest dotrzymanie umów. Związek małżeński jest umową o szczególnym znaczeniu, gdyż ma on znaczenie nie tylko dla partnerów ale i, a może przede wszystkim, dla dzieci z tego związku urodzonych. Ma też znaczenie dla stabilności i funkcjonowania społeczeństwa jako całości. Sprawa będąca przedmiotem skargi jest tego najlepszym przykładem. Dlatego obowiązkiem państwa

powinna być dbałość o stabilność rodziny. Rozwód powinien być orzekany jedynie w sytuacji zagrożenia dla stron związku lub ich dzieci. Jednocześnie, zgodnie z obowiązującym systemem prawnym, osoba łamiąca umowę winna ponosić konsekwencje swego czynu. Tymczasem art. 16² §1 k.r.o. stanowi, że „jeżeli jeden z małżonków żąda orzeczenia separacji, a drugi orzeczenia rozwodu i żądanie to jest uzasadnione, sąd orzeka rozwód.”. W ten sposób przepis ten nie tylko nie przewiduje żadnych sankcji za złamanie umowy, lecz wprost ułatwia rozwód, przez co zachęca do nadużyć, jak na przykład wchodzenie w związek małżeński a następnie wnoszenie pozwu o rozwód w celu odniesienia korzyści majątkowych. Sprawa będąca podstawą niniejszej skargi jest tego klasyczną ilustracją. Przy oczywistej prowokacji i sfabrykowanych oskarżeniach, bez żadnej weryfikacji zarzutów i stanu finansowego pozwanego, zaocznie, Katarzyna Gaworek-Goczyńska uzyskała postanowienie o alimentach kilkakrotnie przekraczających ówczesne średnie wynagrodzenie (21 grudnia 2005r. 7tys. Zł miesięcznie).

Warto też dodać że obowiązującym modelem małżeństwa i rodziny w strefie cywilizacyjnej, w której znajduje się Polska, jest monogamia. Mimo, że nie jest to wprost zdefiniowane w Konstytucji, jest to domyślny stan prawny. Ułatwianie rozwodów jest obejściem tej podstawowej normy prawnej.

W świetle tak przytoczonych argumentów, definicji zawartych w Konstytucji oraz przytoczonych wyroków Trybunału Konstytucyjnego, art. 61² §1 Kodeks rodzinny i opiekuńczy narusza przepis art. 18 Konstytucji a tym samym naruszył prawa i wolności skarżącego, gwarantowane w każdym obywatelowi Konstytucją RP.

Zarzuty naruszenia praw konstytucyjnych w stosunku do art. 45 §1 i §2, Ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Skarżący podniósł że art. 45. §1 i §2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zezwalając na dowolną zmianę sądu w trakcie procesu poprzez zastąpienie sędziego, naruszył jego prawo do sądu.

Zgodnie z art. 45 §2 ustawy „zastąpienie może nastąpić na podstawie zarządzenia przewodniczącego wydziału lub prezesa sądu, wydane na wniosek sędziego albo z urzędu, w celu zapewnienia sprawności postępowania.” Sytuacja taka miała miejsce w sprawie rozwodowej IVc 2888/05 będące podstawą niniejszej skargi. Przepis ten daje możliwość

dowolnej zmiany sędziego w trakcie trwania procesu, co ewidentnie narusza prawo do sądu, określone artykułem 45 ustęp 1 Konstytucji, jako „prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.”

Możliwość dowolnej zmiany składu sądu w trakcie procesu jest ewenementem do tego stopnia, że nawet ustrojodawca nie był w stanie przewidzieć możliwości takiego naruszenia podstaw prawa. Jednakże jest oczywiste, że konstytucyjne prawo do sprawiedliwego sądu nakłada wymóg stałego składu sądu przez czas trwania procesu. Jest to konieczne chociażby ze względu na wymóg pełnej znajomości rozpatrywanej sprawy. Wymogu tego nie jest w stanie zastąpić możliwość zapoznania się z protokołami wcześniejszych rozpraw, tym bardziej, że polskie sądy znane są z praktyki wybiórczego protokołowania. Dodatkowo, wyznaczanie sędziów zastępujących podczas procesu w dowolny sposób przez prezesa lub przewodniczącego wydziału, narusza zasadę niezawisłości poprzez możliwość wpływania poprzez skład sądu na przebieg procesu.

Proces związany ze skargą trwał ponad pięć lat a w siedmiu rozprawach brało udział trzech przewodniczących z każdorazowo innym składem ławników. Szczegółowy skład sądu został przedstawiony we wstępie Skargi. Na niekonstytucyjność tej sytuacji skarżący zwrócił uwagę w uzupełnieniu do apelacji z dnia 21 października 2010r. Sąd apelacyjny nie ustosunkował się do tej kwestii.

5. Interes skarżącego

W doktrynie wskazuje się iż dla dopuszczalności wniesienia skargi konstytucyjnej naruszenie wolności lub praw przez akt władzy publicznej musi być w stosunku do skarżącego: osobiste, aktualne i bezpośrednie. (Tak: B. Szmulik, Skarga konstytucyjna, Warszawa 2006 s. 145). W przedmiotowej sprawie zachodzi osobiste naruszenie praw skarżącego, gdyż wydane na podstawie aktu normatywnego (Kodeks rodzinny i opiekuńczy) ostateczne orzeczenie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, VI Wydział Cywilny z dnia 21 października 2010 r.) jako akt indywidualnego stosowania prawa dotyczy skarżącego i narusza jego konstytucyjne prawo. Natomiast „aktualność naruszenia praw zasadniczych to sytuacja, gdy w momencie wnoszenia skargi aktualny będzie skutek aktu normatywnego, mimo że akt ten może już nie obowiązywać” (Tak: W. Jakimowicz, Ochrona publicznych praw podmiotowych obywateli a instytucja skargi konstytucyjnej.

Skargę konstytucyjną uzasadnia interes prawny skarżącego, polegający na tym, iż naruszenie praw dotyczy pozycji prawnej skarżącego i przynosi mu uszczerbek w tej sferze. Przesłanka bezpośredniości dotyczy aktu normatywnego, na którego podstawie zostało podjęte orzeczenie sądowe. W niniejszej skardze konstytucyjnej kwestionowane są przepisy, które stanowią podstawę ostatecznego orzeczenia sądu, naruszającego konstytucyjne prawa skarżącego.

Treści obowiązującego przepisu znajdują wyraz w jednolicie ustabilizowanych stanowiskach Trybunału Konstytucyjnego. Przytoczone w skardze konstytucyjnej argumenty, wyroki trybunału Konstytucyjnego, analizy poszczególnych zapisów praw gwarantowanych w Konstytucji potwierdzają tezę iż zarzuty niekonstytucyjności dotyczą niekonstytucyjności przepisów w ich utrwalonym brzmieniu a nie niekonstytucyjnej wykładni.

Podsumowując powyższe rozważania, należy stwierdzić że niekonstytucyjność prawnej podstawy indywidualnego rozstrzygnięcia tj. art. 61² §1 Kodeks rodzinny i opiekuńczy, 58 §1 i art. 58 §1a Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz 45 §1 Ustawa prawo o ustroju sądów powszechnych spowodowały naruszenie konstytucyjnych praw skarżącego. Wniesienie przedmiotowej skargi stało się zatem konieczne i zasadne.

III. Uzasadnienie wniosku o uchylenie wyroku.

Rozejście się małżonków, proces sądowy i izolacja od ojca spowodowały niezatarte szkody w psychice dzieci. Sądy w przedmiotowej sprawie nie tylko nie przestrzegały konstytucyjnych zasad rzetelnego procesu i dbałości o rodzinę ale wprost działały na szkodę skarżącego i jego dzieci. Jego wielokrotne wnioski o umożliwienie mu kontaktu z córkami były odrzucane lub rozpatrywane z ociąganiem a postanowienia wydawane w taki sposób żeby nie móc ich zrealizować. Przykładem jest chociażby postanowienie sądu Apelacyjnego z dnia 6 października 2006 o kontaktach z dziećmi. Zostało ono świadomie sformułowane tak żeby nie dało się go zrealizować. Spotkania miały odbywać się w miejscu zamieszkania

córek jednak bez obecności matki, co sugerowało chodzenie po ulicy przez dwie godziny. Dodatkowo narzucono odpłatną (ok. 180zł za spotkanie) obecność kuratora. Miejsce zamieszkania dzieci zostało ustalone w Tarnowskich Górach, ok. 250 km od miejsca zamieszkania skarżącego i jednocześnie domu rodzinnego dzieci. I nawet tego pokrętnego postanowienia nie udało się wyegzekwować mimo kilkukrotnych prób. W czasie trzech prób 10.02.2007r. 7.04.2007r oraz 25.05.2007r. w obecności kuratora i policji nikt nawet nie odpowiedział na dzwonek do drzwi. Podobnie wyglądała realizacja innych postanowień w sprawie kontaktów z dziećmi.

Sytuacja mogłaby wyglądać inaczej i być może nie doszłoby do rozbicia rodziny, gdyby skład sądów odzwierciedlał konstytucyjne wymagania sprawiedliwości i niezawisłości.

Poza tym wyrok sądu okręgowego z dnia 15 września 2008 r., pozostawiający władzę rodzicielską obojgu rodzicom z miejscem zamieszkania dzieci u matki bez możliwości nawet jakiegokolwiek kontaktu ojca z córkami a jedynie obowiązkiem płacenia alimentów, jest jawną kpiną z konstytucyjnych gwarancji równości wobec prawa, zakazu dyskryminacji oraz prawa do wychowania dzieci. Dlatego wyrok ten należy uchylić.

Załączniki:

1. *Pełnomocnictwo*
2. *Dowód opłaty*
3. *Kopia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 września 2008 r. sygn. Akt Ivc 2888/05*
4. *Kopia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 21 października 2010r. sygn. Akt: VIACa 328/10*